

der stemmer med de Erfaringer, vi fra Landet ogsaa have paa det Omraade, at der ude paa Landet ikke er nogen næneværdig Arbejdsløshed, og at man, hvad der maaske kan være rigtigt, paa Landet har en vis Ulyst til at samarbejde med Arbejdsløsheds-kasserne. — Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk slutter sig til Tanken i Lovforslaget, men mener, at Staten bør overtage Arbejdsanvisningen, og anstiller i øvrigt en hel Del Betragtninger, som ikke ere ganske uden politisk Karakter. — Industriforeningen i København tiltræder Tanken i Lovforslaget, men mener, at Arbejdsanvisningen bør ordnes helt og holdent af Staten. — Endelig er der en Udtalelse fra Københavns kommunale Arbejdsanvisningskontor, der slutter sig til Tanken om kommunale Arbejdsanvisningskontorer, men gør opmærksom paa, at det københavnske Kontor mest benyttes af ikke-faglærte Folk.

Inden jeg forlader Bilagene, skal jeg gøre opmærksom paa en interessant Udtalelse, der findes i Erklæringen fra Industriforeningen i København, i og for sig ikke fordi jeg ønsker at tage Stilling til denne Udtalelse, men fordi jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, hvorledes man fra den Side har haft et aabent Øje for, hvad der let under de fremtidige Forhandlinger kan blive det brændende Punkt eller i alt Fald et af de brændende Punkter. Den paagældende Udtalelse lyder saaledes: „Det vil jo nemlig blive en Nødvendighed at faa skabt en Art Domstol til Afgørelse af, om en Arbejder vedblivende kan modtage Arbejdsløshedsunderstøttelse, naar han vægrer sig ved at modtage det Arbejde, der tilbydes ham af et Arbejdsanvisningskontor.“ Den Udtalelse falder ganske i Traad med det, jeg nævnte før, at Spørgsmaalet om den rette Anvendelse af den forhaandenværende Arbejdskraft i Produktionens Tjeneste ingenlunde er udtømt med Oprettelsen af et Oplysningsbureau, der virker ganske neutralt og kun giver Arbejdere og Arbejdsgivere den rent objektive Meddelelse, at paa den og den Plads kan Arbejde opnaas, uden i øvrigt at anstille Betragtninger over, hvorvidt Grundlaget for det paagældende Arbejde eller Betingelserne, paa hvilke det kan opnaas, kunne siges at være antagelige for den, der søger Arbejde. At Kontoret som saadant stiller sig neutralt er ganske sikkert paa sin Plads, men netop den Omstændighed, at man ved saadanne offentlige Arbejdsanvisningskontorer ikke godt kan forudsættes at tage Stilling til det

egentlig brændende Spørgsmaal, turde maaske ogsaa kunne blive medvirkende Aarsag til, at Lovforslaget, om det gennemføres, neppe faar den Betydning, som man fra andre Sider ikke alene kunde være tilbøjelig til at mene, men i særlig Grad kunde være tilbøjelig til at ønske.

Med Hensyn til Enkeltheder i Lovforslaget skal jeg fatte mig ganske kort, eftersom de Undersøgelser, Overvejelser og Drøftelser, som Lovforslaget foreløbig vil give Anledning til her i Folketinget, bedst ville kunne foregaa i et Udvalg. De organisatoriske Bestemmelser i Lovforslaget er der vistnok i og for sig mindre at indvende imod. § 1 gaar blot ud paa at angive Lovforslagets Hovedformaal og antyder, hvorledes disse Arbejdsanvisningskontorer kunne oprettes af en Amtskommune, en Købstadkommune, en Handelspladskommune eller en Sognekommune. Det sidste, at en enkelt Sognekommune skulde finde Anledning til at oprette Arbejdsanvisningskontor, vil der dog vistnok grumme sjældent blive Brug for, hvis det i det hele taget sker. Det forekommer mig ogsaa, at det fremgaar af de Bemærkninger, hvorved Ministeriet ledsager Lovforslaget, at man egentlig ikke tænker sig Muligheden af særlige Arbejdsanvisningskontorer for enkelte Sognekommuner, idet det forudsættes, at der i alt vil blive oprettet en Snes Arbejdsanvisningskontorer. Hvis man tænkte sig et Arbejdsanvisningskontor for København og Frederiksberg og i øvrigt et Arbejdsanvisningskontor for hvert Amt, vilde man netop komme op paa den Snes, som Lovforslaget tænker, at der kan blive Brug for.

§ 2 omhandler Bestyrelsens Sammensætning; det foreslaas, at den skal bestaa af mindst 7 Medlemmer, der vælges af vedkommende kommunale Raad, nemlig et lige stort Antal Arbejdsgivere og Arbejdere samt en Formand. Her kommer det frem, som egentlig er den røde Traad i Lovforslaget: at det stiller sig neutralt overfor de Ting, som paa det Omraade kunne tænkes at blive Genstand for Meningsforskel. Denne neutrale Stilling, ud fra hvilken Kontoret skal ledes, nævnes ogsaa udtrykkeligt i Anmærkningerne. Da det nu ikke er saa let at finde Folk til at bestyre et saadant Kontor, som ere neutrale i den Forstand, at de ingen Mening have om Tidens brændende Spørgsmaal og da navnlig om Tidens brændende Arbejderspørgsmaal, fremhjælpes Neutraliteten paa den Maade, som der staar i Anmærkningerne — for Resten med et fremmed